
Do posledního dechu

Mary Higgins Clark, Alafair Burke

PŘED TŘEMI LETY

Neobyčejně chladného a sychravého pondělního večera osmašedesátiletá Virginie Wakelingová zvolna procházela galerií kostýmů v Metropolitaním muzeu umění. Toulala se expozicemi a neměla ani nejmenší potuchy, že tento okouzující večer skončí tragédií.

Že jí zbývají pouhé čtyři hodiny života.

Muzeum bylo pro veřejnost uzavřeno, protože mělo každou chvíli začít nejlukrativnější shromáždění mecenášů za celý rok, ale na tuhle hodinu byla pro členy správní rady připravena příležitost soukromě si prohlédnout róby prvních dam, které si oblékly na inaugurační plesy.

Virginie si nechala ušít šaty přesně podle modelu, který si na sebe vzala Barbara Bushová v roce 1989. Navrhl jej Oscar de la Renta a sestával z ži-vůtku z černého sametu s dlouhými rukávy a dlouhé hedvábné sukně v barvě paví modři. Uvědomovala si, že tato kreace vyhlíží velice důstojně a sou-časně vladařsky, a právě takový dojem by ráda vyvolala.

Nebyla si však jistá, pokud šlo o make-up, který jí vytvořila Dina – domní-vala se, že by mohl působit příliš temperamentně. Dina se bránila: „Věřte mi, paní Wakelingová. Dokonale ladí k vašim tmavým vlasům a krásné pleti, a doslova si říká o jasnou barvu rtěnky.“

Možná, říkala si Virginie, a možná také ne. Věděla však, že dokonalý make-up jí může na vzhledu ubrat deset let věku. Přecházela od jedné in-augační róby ke druhé a fascinovaně sledovala, jak jsou rozdílné: Nancy Reaganová vynesla pouzdrové šaty na jednom ramínku. Mamie Eisenhowe-rová měla na růžových hedvábných šatech dva tisíce nepravých drahokamů. Lady Bird Johnsonová si oblékla kukuřicově žluté šaty s kožešinovým le-mováním, Laura Bushová stříbrnou róbu s dlouhými rukávy a Michelle

Obamová zase rubínově červené šaty. Všechny tyto ženy, navzájem nesmírně odlišné, měly stejné předsevzetí – vypadat vedle svého prezidentského manžela co nejlépe.

Život utíká velice rychle, pomyslela si Virginie. Oni s Bobem kdysi začínali v malém třípokojovém bytě v domě, o který se dělili ještě s další rodinou, v tehdy nemoderním Lower East Side na Manhattanu. Jejich život však brzy začal nabírat prudké obrátky. Bob měl vrozený cit pro obchodování s nemovitostmi a do konce prvního roku po svatbě zaplatil cenu domu, ve kterém bydleli. To byl první z mnohých brilantních tahů, které realizoval ve světě obchodu s realitami. Teď, o pětadvacet let později, jí patří domy v Greenwichu v Connecticutu, velká vila, dům se dvěma byty na Park Avenue, turistický objekt na mořském pobřeží v Palm Beach a byt v Aspen, kam jezdívá jejich rodina lyžovat.

Před pěti lety ji o Boba připravil náhlý infarkt. Virginie si byla jistá, že by ho nesmírně těšilo, kdyby mohl být svědkem toho, jak dovedně Anna řídí podnik, který pro ně vybudoval.

Tolik jsem ho milovala, pomyslela si nostalgicky, přestože byl tak vznětlivý a choval se pánovitě. Ale nic z toho mi nikdy nevadilo.

Potom, přede dvěma roky, se v jejím životě objevil Ivan. O dvacet let mladší muž se jí představil během koktejlové party na jakési umělecké výstavě v malém studiu ve Village. Zaujal ji článek o umělci, který tam vystavoval, a tak se rozhodla, že by jeho díla ráda viděla. Podávalo se levné víno. Usrkávala je z plastové skleničky a pozorovala rozmanitou směsici lidí, kteří zkoumali vystavené obrazy. V té chvíli se k ní připojil Ivan.

„Co si o nich myslíte?“ zeptal se klidným a příjemným hlasem.

„O těch lidech, nebo o plátnech?“ opáčila a oba se zasmáli.

Výstava končila v sedm hodin večer. Ivan jí navrhl, že pokud nikam nespěchá, třeba by s ním zašla do malé italské restaurace nedaleko, a dušoval se, že tam skvěle vaří. Tak vypadal začátek přátelství, které se stalo trvalou součástí jejího života.

Pochopitelně zhruba po měsíci chtěli její blízcí vědět, kam chodí a s kým. Když jim to řekla, tak se zhrozili, přesně jak předpokládala. Poté, co Ivan dokončil vysokou školu, se věnoval své největší vášni, kterou byl sport, konkrétně všemožná posilovací cvičení. Působil jako individuální sportovní trenér, disponoval však přirozeným nadáním, měl velké sny a v práci neo-

chvějně dodržoval jasné etické zásady – tohle poslední bylo možná jediným rysem, který měl společný s Bobem.

„Mami, najdi si nějakého vdovce přiměřeného věku,“ spustila na ni Anna zhurta.

„Já přece nehledám mužského, za kterého bych se provdala,“ vysvětlovala jim. „Rozhodně mi ale působí potěšení bavit se a užívat si s ním zajímavé večery.“

Podívala se na hodinky a zjistila, že už několik minut stojí nehybně na jednom místě, a také věděla proč. Stále v duchu řešila otázku, zda se bez ohledu na dvacetiletý rozdíl vážně nezabývá možností, že by se za Ivana provdala. Odpověď zněla ano.

Potlačila tyto myšlenky a znovu se věnovala zkoumání nádherných modelů, které na sobě měly dřívější první dámy. To bych ráda věděla, říkala si, jestli si předtím některá z nich uvědomovala nebo ji to vůbec napadlo, že je potká v životě takovýto den. Možná, kdyby Bob žil déle a vstoupil do politiky, by se mohl stát starostou nebo senátorem, ba dokonce prezidentem. On ale vytvořil společnost, zajistil pro nás skvělé podmínky k životu a mně umožnil podporovat věci, kterým věřím, jako je třeba tohle muzeum.

Při dnešním galavečeru zde budou hosty četné nejvybranější celebrity a nejštedřejší mecenáši. Virginii coby člence správní rady náleží postavení jednoho ze středobodů celého večera, a protože disponuje Bobovými penězi, také se za tu poctu může odvděčit.

Slyšela za sebou kroky. Přicházela její šestatřicetiletá dcera Anna, ustrojená v podobně nádherných šatech, jaké si objednala Virginie. Anna brouzdala po internetu a hledala šaty podobné těm ze zlaté krajky, které vytvořil Oscar de la Renta pro Hillary Clintonovou k inauguraci v roce 1997.

„Mami, lidi z médií už se scházejí u červeného koberce a ptal se po tobě Ivan. Má zřejmě dojem, že chceš, aby tam byl taky.“

Virginie se pokoušela nehledat za dceřinými slovy dvojsmysl. Na jedné straně tohle „chceš, aby tam byl“ působilo poněkud vzdorně, jako kdyby Anna věděla nejlíp, co její matka může chtít. Na druhé straně se v těch slovech skrýval jistý příznivý náznak, protože Anna si zřejmě srdečně promluví s Ivanem a šla ji hledat, když ji o to požádal.

Ach, jak jen bych si přála, aby moje rodina přijala každé rozhodnutí, které sama o sobě nakonec udělám, pomyslela si trošku otráveně. Mají přece

vlastní životy a nechybí jim nic, co by kdy mohli potřebovat. Nechte mě na pokoji a dovolte mi žít svůj život, jak sama chci.

Pokusila se tu nepříjemnou myšlenku zaplašit. „Anno, vypadáš úchvatně. Jsem na tebe ohromně pyšná.“

Společně vyšly z galerie a Virginiin modrý taft šustil o Anninu zlatou krajku.

Později toho večera si Virginiiných černých vlasů a barevné róby povšiml jakýsi běžec, který klusal napříč Central Parkem. Zastavil se, protože botou škrtl o nějaký předmět trčící ze sněhu. Zděsil se, když viděl, že na zemi leží mrtvá žena, v jejíchž otevřených očích se navíc usadil výraz děsu a hrůzy.

Virginie Wakelingová spadla – nebo byla shozena – ze střechy muzea.

1

Laurie Moranová si nemohla nevšimnout spokojeného výrazu ve tváři svého devítiletého syna, s nímž pozoroval číšníka, který jim pokládal na stůl snídani.

„Copak máš za tajemství?“ zeptala se Timmyho s úsměvem.

„To není žádné tajemství,“ odpověděl synek. „Zrovna jsem si říkal, že v těch šatech vypadáš opravdu cool.“

„Tak to děkuju mockrát,“ řekla Laurie, kterou to potěšilo, i když si zároveň říkala, že Timmyho výraz *cool* je další známkou toho, že vyrůstá. Ve škole se teď neučilo, protože učitelé se účastnili nějakého vzdělávacího kongresu. Jen proto se Laurie rozhodla, že dnes půjde do zaměstnání později, aby mohla vzít Timmyho a svého otce na snídani. Timmy s ní snídal v restauraci Sarabeth's nejméně dvacetkrát, ale nikdy nejevil žádné nadšení, když Laurie objednala opékané půlené bulky z kynutého těsta s grilovanou šunkou a lososem.

„Ryby by se ke snídani vůbec neměly jíst,“ prohlásil sebevědomě Timmy. „Je to tak, dědečku?“

Pokud by si Laurie měla vybrat protivníka v tom, kdo je u syna oblíbenější, nemohla by zvolit lépe než svého otce Lea Farleyho. Zatímco jiné děti v Timmyho věku začínaly obdivovat atlety, herce a muzikanty, Timmy stále vzhlížel ke svému dědečkovi Leovi Farleymu, penzionovanému prv-

nímu zástupci komisaře newyorského policejního oddělení, jako by to byl Superman.

„Moc nerad to říkám, chlapče,“ pravil Leo rázně, „ale nemůžeš přece po celý zbytek života snídat palačinky s čokoládou, a ještě posypané cukrem. Ode dneška za třicet let zjistíš, proč tvoje máma jí ryby, a já teď budu předstírat, že bych se mohl utlouct po téhle věci z krůty, která má představovat slaninu, ale chutná jako papír.“

„Tak co vy dva máte pro dnešek v plánu?“ zeptala se Laurie s úsměvem.

„Budeme se dívat na zápas Knicks proti Pacers,“ hlásil Timmy. „Včera večer jsme si ho nahráli. Zkusím najít Alexe na těch sedadlech těsně u hřiště, kde obyčejně sedává.“

Laurie prudce odložila vidličku. Už to byly dva měsíce, co naposled mluvila s Alexem Buckleym – právě ty dva měsíce, které uplynuly ode dne, kdy Alex ukončil své působení v roli moderátora její reality show, aby se soustředil na advokátní praxi. A byl pryč dřív, než si stačila uvědomit, jak důležitý je Alex pro její každodenní život.

Často vtípkovala, že by potřebovala ještě svou dvojnici, a vůbec ne bezdůvodně. Pořád byla v jednom kole, jak v práci, tak coby matka, ale teď, když se Alex odporoučel, pociťovala v životě jakési prázdné místo. Neustále si umiňovala, že prostě musí pokračovat dál, zvládat pěkně jeden den po druhém a soustředit se na domov i na práci, ale nějak to nezabíralo.

Po Timmyho zmínce o Alexovi očekávala, že se toho otec chopí a bude se ptát *Mimochodem, co je s Alexem?* Případně *Nechtěl by s námi Alex tento týden poobědvat?* Ale místo toho si Leo ukousl další sousto suché krůtí napodobeniny slaniny. Laurie tušila, že Timmy se také diví, proč už se v poslední době nevidají s Alexem. Pokud by měla hádat, vsadila by na to, že se syn zachoval podle Leovy rady, že na podobné věci se nemá ptát přímo, a tak namísto toho mluvil o Alexových sedadlech těsně u hrací plochy.

Laurie se snažila hovořit docela věcně. „Víš, Alex ta sedadla platí spíš z charitativních důvodů. Takže to budou pořád jeho sedadla, ale mohou na nich sedět jiní lidé.“

Syn protáhl obličej. Timmy přečkal těžkou chvílí, protože byl svědkem vraždy vlastního otce. Laurie až píchlo u srdce, když pochopila, že se pokoušel na jeho místo dosadit právě Alexe.

Dopila zbytek kávy. „Tak dobrá. Je čas, abych si šla zasloužit svůj plat.“

Laurie pracovala jako producentka televizní reality show *Ve stínu podezření*, investigativního zpravodajského seriálu, jehož náplní byly staré neřešené zločiny. Titul pořadu odpovídal i jeho formátu, protože se v něm pracovalo přímo s lidmi, na které se během původního vyšetřování hledělo jako na možné pachatele. Nikdo je nikdy formálně neobvinil, ale stále žili ve stínu nepomíjejícího podezření. Laurie vždycky těžce zápolila s tím, aby pro každý další díl vybrala ten správný případ, ale tentokrát se její volba smrškla na dvě možnosti.

Políbila Timmyho do vlasů. „Na večeri se dostanu domů včas,“ slíbila. „Dáme si pečené kuře?“ Neustále ji trápily výčitky, že synovi nepřipravuje zdravější jídlo.

„Žádné strachy, mami,“ řekl Timmy. „Kdyby ses zpozdila, tak si objednáme pizzu.“

Leo si odstrčil židli od stolu. „Dnes večer musím zaskočit na velitelství naší jednotky. Vyrazím, až se vrátíš, a na večeri v osm budu zpátky.“ Lauriin otec před několika měsíci znovu začal pracovat u policie, tentokrát jako konzultant v protiteroristické jednotce newyorského policejního sboru.

„To zní dobře,“ přikývla Laurie. Ani se jí nechtělo věřit, že má v životě tyhle dva gentlemany – pětadesátiletého otce a devítiletého syna, kteří se neustále snaží, aby pro ni byl život o trochu snazší.

O čtvrt hodiny později dorazila do zaměstnání a z dalšího důležitého muže v jejím životě ji okamžitě rozbolela hlava. „Už jsem si říkal, jestli se tady dnes vůbec ukážeš,“ zavolal na ni Ryan Nichols ze své kanceláře, když procházela kolem dveří. Najali ho jako moderátora její televizní show teprve před třemi měsíci, ale ona dodnes neměla potuchy o tom, co v televizi na plný pracovní úvazek vlastně dělá. „Měl bych pro nás perfektní případ,“ volal za ní, když předstírala, že ho neslyšela.

2

Laurie záměrně ignorovala Ryanovo volání a podařilo se jí dorazit do vlastní kanceláře dřív, než se s ním musela setkat. Její sekretářka Grace Garciová hned vycítila, že Laurie není zrovna nadšená. „No tak – co je na levačku?”

Myslela jsem, že chceš vzít svého hezkého syna na snídani.“ Laurie si někdy říkala, že Grace má větší starost o to, aby si její šéfová mohla udělat tolik potřebnou chvíli volna, než že by přemýšlela nad vlastním volným časem.

„Jak jsi poznala, že něco drhne?“ zeptala se Laurie.

Sekretářka se po ní podívala, jako by chtěla říct, *Na tohle se mě opravdu musíš ptát?* Ve své šéfce vždycky dokázala číst jako v otevřené knize.

Laurie zašla do vnitřní kanceláře a odložila kabelku na stůl. Za chvíličku tam vešla i Grace a přinášela jí hrneček horkého čaje. Na sobě měla jasné žlutou halenku, nemožně úzkou sukni po kolena a lodičky s volnou patou na deseticentimetrovém podpatku. Laurie nešlo do hlavy, jak v tom může vůbec chodit, aniž by se sesypala na zem.

„Ryan mě viděl, jak vystupuju z výtahu, a musel hloupě vtípkovat o tom, že jdu pozdě,“ postěžovala si trpce Laurie.

„Zrovna ten má co mluvit,“ vyhrkla Grace. „Všimla sis, že nikdy nepřijde do práce včas, když byl večer předtím na nějaké akci v takzvané lepší společnosti, o které pak píše bulvár, třeba Page Six?“

Po pravdě řečeno si Laurie nikdy nevěšimla, že by Ryan nebyl včas v zaměstnání. Co se jí týkalo, nemusel by se tady zdržovat vůbec až do chvíle, kdy se zapínaly kamery.

„Aha, bavíme se o Ryanově dvojím metru, pokud jde o pracovní dobu?“ Nový hlas patřil Jerryemu Kleinovi, který dělal Laurie asistenta produkce. Vyšel ze své kanceláře, která sousedila s její, a opřel se vedle dveří. Laurie předstírala, že neschvaluje neustálý tok klevet, které proudily mezi Jerryem a Grace, skutečnost však byla taková, že díky nim si užívala ty nejzábavnější chvíle v zaměstnání. „Povídala ti Grace, že se tady pořád ochomýtal a hledal tě?“

Grace zavrtěla hlavou. „Snažila jsem se ji hned ráno nenaštvat. Však se s tím člověkem setká co nevidět. Pověz mi, Laurie, už mu někdo řekl, že ty jsi tady šéf? Mně ten chlap připadá jako Brettův klon, jak tady pořád pobíhá sem a tam.“

Z technického hlediska měla Grace pravdu. Brett Young stál v čele televizní společnosti Fisher Blake Studios. Měl za sebou dlouhou a úspěšnou kariéru v televizní produkci. Platil za drsného šéfa, ale na oplátku získal právo vést svou loď tak, jak považoval za nejlepší.

Naproti tomu Ryan Nichols byl docela jiný případ. Nedalo se zpochybnit, že před necelými čtyřmi měsíci, kdy se poprvé objevil ve studiích Fischer

Blake, byl považován za vycházející hvězdu právnické branže. S vyznamenáním absolvoval právnickou fakultu na Harvardu a pak působil nějakou dobu jako úředník u Nejvyššího soudu. V posledních letech zastával místo federálního prokurátora a podařilo se mu vyhrát několik soudních žalob, o kterých psaly i *New York Times* a *Wall Street Journal*. Avšak místo aby cizeloval své schopnosti v roli praktického právníka, odešel z úřadu federálního prokurátora a získal částečný úvazek jako moderátor na stanicích kabelové televize, kde se zabýval okamžitými analýzami různých právních otázek a referoval o významných soudních případech. Dneska se chce stát celebritou snad každý, pomyslela si Laurie.

Potom se z ničeho nic dozvěděla, že Brett Young najal Ryana jako nového moderátora jejího pořadu, aniž by s ní cokoli konzultoval. Laurie našla dokonalého průvodce pořadem v osobě Alexe Buckleyho, s nímž byla radost spolupracovat. Nejenže šlo o brilantního právníka, ale dokázal poznat i to, že za úspěchem jejich reality show stál Lauriin instinkt pro tvorbu programu. Skutečnost, že měl značnou zkušenost s křížovými výslechy, z něj dělala dokonalého moderátora pro zvědavé dialogy s účastníky pořadů, kteří si mysleli, že natáčení zvládnou za pomoci týchž starých lží, které ze sebe sypali při původním vyšetřování.

Přeložil Jan Mrlík